

SUD BOSNE I HERCEGOVINE

СУД БОСНЕ И ХЕРЦЕГОВИНА

Broj: KRŽ 05/49
Sarajevo, 29.09.2006. godine

Sud BiH - Суд БиХ	
Krivično odjeljenje I Apelaciono odjeljenje	
Одјел I Апелационо одјелjenje	
Одјел I и Одјел II	
Odsjek za sudsku upravu Odsjek za sudsku upravu	
X - KRŽ/05/49	498
	4 (Str./Cp.)
04-10-2006	9,35

Sud Bosne i Hercegovine, u vijeću Apelacionog odjeljenja Odjela I za Ratne zločine, sastavljenom od sudija Azre Miletić kao predsjednice vijeća, te sudija Finna Lynghjema i Jose Ricardo Juan de Prade, kao članova vijeća, uz sudjelovanje pravnog saradnika Lejle Fadilpašić, u svojstvu zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog Neđe Samardžića, zbog krivičnog djela Zločini protiv čovječnosti iz člana 172. stav 1. tačke a), d), e), g), h), i) i k) Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine (KZBiH), odlučujući o žalbama Tužilaštva Bosne i Hercegovine (Tužilaštvo BiH) broj KT-RZ-89/05 od 14.06.2006. godine i branilaca optuženog, advokata Milana Vujina i Slaviše Prodanovića, izjavljenim na presudu Suda Bosne i Hercegovine broj X-KR-05/49 od 07.04.2006. godine, na sjednici održanoj u prisustvu tužioca Tužilaštva BiH, Behajje Krmjića, optuženog Neđe Samardžića i njegovog branioca Slaviše Prodanovića, dana 29.09.2006. godine, donio je slijedeće:

RJEŠENJE

Uvažavaju se žalbe Tužilaštva Bosne i Hercegovine i branilaca optuženog Neđe Samardžića, pa se presuda Suda Bosne i Hercegovine broj X-KR-05/49 od 07.04.2006. godine **ukida u osuđujućem i oslobađajućem dijelu**, i u tom dijelu određuje održavanje pretresa pred vijećem Apelacionog odjeljenja Odjela I za ratne zločine Suda Bosne i Hercegovine.

OBRAZLOŽENJE

Presudom Suda Bosne i Hercegovine (Sud BiH) broj X-KR-05/49 od 07.04.2006.godine, optuženi Neđo Samardžić oglašen je krivim da je radnjama opisanim u izreci navedene presude, pod tačkama od 1 do 4, učinio krivično djelo zločini protiv čovječnosti iz člana 172. KZ BiH, i to pod tačkama 1 i 2 zatvaranje ili drugo teško oduzimanje fizičke slobode suprotno osnovnim pravilima međunarodnog prava iz tačke e) stav 1. člana 172. KZ BiH, a pod tačkama 3 i 4 prisiljavanje druge osobe upotrebom sile ili prijetnje direktnim napadom na njezin život ili tijelo ili na život ili tijelo njoj bliske osobe, na seksualni odnos ili s njim izjednačenu seksualnu radnju (silovanje) i pomaganje u držanju žena u seksualnom ropstvu iz tačke g) stav 1. člana 172. KZ BiH u vezi sa članom 31. KZBiH. Za gore navedeno krivično djelo prvostepeni sud mu je utvrdio kaznu zatvora u trajanju od 12 godina, te mu kao već utvrđen uzeo neizdržani dio ranije izrečene kazne zatvora po presudi Višeg suda u Mostaru broj K:33/90 od 22.06.1990. godine u trajanju od

jedne godine, deset mjeseci i 24 dana, te ga osudio na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od trinaest godina i četiri mjeseca.

Optuženom je, na osnovu člana 56. KZ BiH u izrečenu kaznu uračunato vrijeme koje je proveo u pritvoru, dok je primjenom člana 188. stav 4. ZKP BiH oslobođen dužnosti da nadoknadi troškove postupka.

Istom presudom optuženi je oslobođen optužbe da je na način opisan u tačkama 1 do 6 oslobađajućeg dijela presude počinio krivično djelo zločini protiv čovječnosti iz člana 172. stav 1. tačke a), d), e), g), h) i), i k) KZ BiH, dok je na osnovu člana 283. tačka c) Zakona o Krivičnom postupku Bosne i Hercegovine (ZKP BiH) u odnosu na tačke 1 do 4 odbijajućeg dijela presude, nakon što je Tužilaštvo BiH na glavnom pretresu od istih odustalo, donesena presuda kojom je optužba odbijena.

Protiv osuđujućeg i oslobađajućeg dijela navedene presude Tužilaštvo BiH je blagovremeno izjavilo žalbu, i to iz svih žalbenih osnova, te Apelacionom vijeću predložilo da istu usvoji i pobijanu presudu preinači na način što će optuženog oglasiti krivim za sve tačke koje su mu izmjenjenom optužnicom stavljene na teret, te da mu slijedom toga izrekne kaznu dugotrajnog zatvora, ili da pobijanu presudu u cijelosti ukine i odredi ponovno održavanje glavnog pretresa pred Apelacionim vijećem Suda BiH.

Žalbu su u zakonskom roku izjavili i branioci optuženog, i to zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, povrede krivičnog zakona, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, te odluke o krivičnopravnoj sankciji, sa prijedlogom da Apelaciono vijeće pobijanu presudu u cijelosti ukine i odredi održavanje glavnog pretresa, ili da istu preinači na način što će optuženog osloboditi od optužbe.

I Tužilaštvo BiH i branioci optuženog su Sudu BiH dostavili odgovore na žalbe, u kojima su naprijed iznesene žalbene navode suprotne strane ocijenili kao neosnovane, te su Apelacionom vijeću predložili da iste kao takve i odbije.

Na sjednici apelacionog vijeća, održanoj 27.09.2006. godine, u smislu člana 304. ZKP BiH, obje strane su ukratko izložile žalbe i odgovore na iste, te u cijelosti ostale kod iznesenih navoda i prijedloga.

Nakon što je ispitalo pobijanu presudu u granicama žalbenih navoda, Apelaciono vijeće je donijelo odluku kao u izreci iz slijedećih razloga:

U pogledu žalbenih prigovora obiju stranaka koji se odnose na osuđujući dio presude i koji se mogu svesti na prigovor da je u tačkama 3. i 4. pobijane presude učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1 tačka k) ZKP-a, apelaciono vijeće je našlo da su prigovori osnovani, jer da izreka pobijane

presude ne sadrži činjenice i okolnosti koje predstavljaju radnje pomaganja u smislu člana 31. KZ BiH, kako se to zahtijeva odredbom člana 285 stav 1 tačka a) ZKP BiH, niti obrazloženje presude daje ikakve razloge takvog svog utvrđenja, što samu izreku čini nerazumljivom, a obrazloženje ne sadrži razloge o toj odlučnoj činjenici, slijedom čega je žalbeno vijeće utvrdilo da je u odnosu na ove tačke osuđujućeg dijela presude počinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačka k) ZKP BiH.

Osnovani su i žalbeni prigovori tužioca da prvostepeni sud, u pogledu tačke 1. i 2. osuđujućeg dijela presude, nakon što je izostavio činjenični opis vezan za sudjelovanje optuženog u prisilnom odvođenju Grbo Sulejmana, Grbo Saida i Grbo Mustafe, te Softić Šućrije, u razlozima presude nije dao valjane razloge za takvu svoju odluku, a posebno da nije cijenio da li u takvim radnjama optuženog postoji neki drugi oblik saučesništva u izvršenju krivičnog djela iz člana 172. stav 2. tačka i) KZ BiH.

Cijeneći žalbene prigovore kojima tužilaštvo ukazuje na pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje, kada je u pitanju oslobađajući dio presude, apelaciono vijeće smatra da su isti također osnovani.

Naime, u obrazloženju pobijane presude prvostepeni sud je, u smislu člana 290. stav 7. ZKP BiH, bio dužan da određeno i potpuno iznese koje činjenice i iz kojih razloga uzima kao dokazane ili nedokazane, dajući naročito ocjenu vjerodostojnosti protivrječnih dokaza, te je morao navesti kojim razlozima se rukovodio pri rješavanju pojedinih pravnih pitanja, a naročito pri utvrđivanju da li postoji krivično djelo i krivična odgovornost.

Prema mišljenju žalbenog vijeća, prvostepeni sud je u konkretnom slučaju, propustio da na način propisan članom 281. stav 2. ZKP BiH, ocijeni izvedene dokaze, posebno iskaze svjedoka, dovodeći ih kako u međusobnu vezu, tako i u kontekst prirode krivičnog djela o čijim su obilježjima isti svjedočili, proteka vremena, te okolnosti i načina izvršenja istih, te je također propustio da da valjano obrazloženje zbog čega je određene dijelove iskaza svjedoka saslušanih na glavnom pretresu prihvatio kao vjerodostojne, dok preostalim dijelovima iskaza nije poklonio vjeru, što je, primjerice bio slučaj sa iskazom svjedoka pod pseudonimom „K“, a na što se u žalbi Tužilaštva BiH osnovano ukazuje. Slijedom navedenog, ovaj sud nalazi da usljed toga postoji sumnja i u pravilnost činjeničnog stanja utvrđenog prvostepenom presudom.

Na ovakav zaključak upućuje i stav iznesen u pobijanoj presudi, kojim je iskaz svjedoka pod pseudonimom „G“, ocijenjen kao takav da se na njemu ne može pretežno zasnovati presuda, a što bi bilo suprotno članu 23. Zakona o zaštiti svjedoka pod prijetnjom i ugroženih svjedoka. Međutim, osnovano se žalbom tužioca ukazuje da je navedena svjedokinja neposredno dala iskaz na glavnom pretresu, te bila unakrsno ispitana od strane odbrane, pa bez obzira na činjenicu da je u toku davanja

iskaza uživala određene mjere zaštite propisane gore navedenim zakonom, ista nije imala status zaštićenog svjedoka u smislu odredaba iz članova 14. do 22. pomenutog zakona, u kojem slučaju bi zapisnik o njenom saslušanju, u skladu sa članom 21. Zakona o zaštiti svjedoka pod prijetnjom i ugroženih svjedoka, samo bio pročitana na glavnom pretresu, te sud jedino u ovom slučaju svoju odluku ne bi mogao zasnovati isključivo na takvom iskazu, zbog čega postoji sumnja da je i ovom dijelu činjenično stanje ostalo pogrešno utvrđeno.

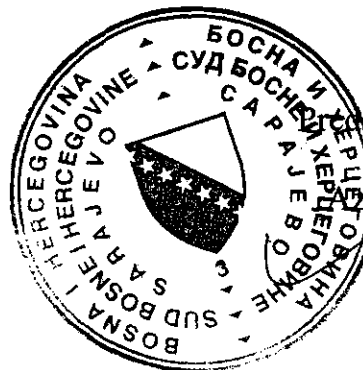
Apelaciono vijeće, je imajući u vidu utvrđene bitne povrede odredaba krivičnog postupka, te gore navedene nedostatke koji se odnose na pogrešno utvrđeno činjenično stanje, uvažilo žalbe, te na osnovu člana 315. stav 1. tačke a) i b) ZKP BiH, prvostepenu presudu u njenom osuđujućem i oslobađajućem dijelu ukinulo, te odredilo održavanje pretresa pred Apelacionim vijećem Suda BiH.

U ponovnom postupku otklonit će se učinjene bitne povrede odredaba krivičnog postupka, ponovo izvesti već izvedeni dokazi, te uz ocjenu ostalih žalbenih navoda po potrebi izvesti i drugi dokazi.

Imajući u vidu da je i osuđujući i oslobađajući dio prvostepene odluke ukinut, žalbeno vijeće se nije upuštalo u iscrpnu analizu ostalih žalbenih prigovora, već se, u smislu člana 316. ZKP BiH, ograničilo samo na iznošenje kratkih razloga za ukidanje.

Zapisničar:

Lejla Fadilpašić

Član vijeća

Sudija:

Zora Miletić

Pouka o pravnom lijeku: Protiv ovog rješenja žalba nije dozvoljena.